

Cançó del mar / Anna Maria

$\text{♩}=116$

N'e - ra u - na bar - ca de blau pin - ta - da,

An - na Ma - ri - a por - ta per nom.

Es fi - a en e - lla i al mar la llen - ça un ga - lant

jo - ve que es diu An - ton. La plat ja l'es - pe - ra,

la pre - ten - cio - sa, u - na don - ze - lla

d'ulls com el cel; n'és del bon jo - ve

pro - me - sa ai - ma - da, ca - sar - se prom - pte i amb

$\text{♩}=56$

a l'he - reu. I l'An - ton amb tris - te - sa i do

Cançó del mar / Anna Maria

lor _____ va di - ent, tot guiant el ti - mó: -Cor - re

bar - ca, _____ cor - re bar - ca que m'es - pe - ren lla - vis

ro - jos _____ que per mi n'es - tan pre - gant. _____ Cor - re bar - ca,

que és molt bo - na la pes - que - ra. Cor - re bar - que - ta es - ti -

ma - da que e - lla m'ho sa - brà a - le - gar. _____

N'era una barca de blau pintada,
Anna Maria porta per nom.
Es fia en ella i al mar la llença
un galant jove que es diu Anton.

La platja l'espera, la pretensiosa,
una donzella d'ulls com el cel;
n'és del bon jove promesa *aimada*,
casar-se prompte i amb a l'hereu.

I l'Anton amb tristesa i dolor
va dient, tot guiant el timó:

—Corre barca,
corre barca que m'esperen
llavis rojos
que per mi n'estan pregant.
Corre barca,
que és molt bona la pesquera.
Corre barqueta estimada
que ella m'ho sabrà alegrar.

Cançó del mar / Anna Maria

La nit és fosca i el tro ressona,
del mar les ones semblen gegants.
Els llamps il·luminen tota la platja
i aquí se'n veuen els xics i grans.

Totes les barques a la platja es troben,
ai, quantes d'elles no en tornaran.
I la tempesta segueix furiosa,
ai, quantes mares no ploraran.

I l'Anton amb tristesa i dolor
va dient un desvari feroç:

—Corre barca,
corre barca que m'esperen
llavis rojos
que se me n'hi pansiran.
Corre barca,
que si les ones te vencen,
salva'm la meva vida
i la que jo estimo tant.

Verge del Carme, nostra patrona,
una noia en plora per pietat.
Totes les barques a la platja es troben,
sols n'hi ha una que no ha tornat.

Sols unes fustes de blau pintades,
en elles guarda l'únic record.
Les ones *mansen* i a l'Anton llencen;
oh, gràcies Verge que no n'és mort.

I l'Anton amb tristesa i dolor
va dient, amb desvari febrós:

—Corre barca,
corre barca que m'esperen.
Llavis rojos
sols voldria avui besar.
Corre barca,
que en soc jove i en vull viure.
Salva'm la meva vida
i la que jo estimo tant.